

betreffen een aantal communautaire aspecten maar daarnaast ook aspecten aangaande het Schengen-aquis, te weten de gerechtelijke samenwerking tussen de Unie en Zwitserland. De voornaamste reden waarom er nog geen overeenstemming werd bereikt tussen de Europese Unie en Zwitserland is gelegen in het feit dat Zwitserland ten aanzien van de gerechtelijke samenwerking voor fiscale delicten bepaalde uitzonderingen wenst die niet aan de andere Schengen-partners zijn toegekend. Voor verschillende Lidstaten van de Europese Unie is deze Zwitserse eis niet aanvaardbaar omdat dit zou ingaan tegen het huidige Schengen-aquis. Er moet worden opgemerkt dat de onderhandelingen hierover en de onderhandelingen met Zwitserland over bepaalde communautaire onderwerpen (zoals de fraudebestrijding of de spaarfiscaliteit) als één pakket worden beschouwd en dat het daarom niet ondenkbaar is dat de Europese Unie op den duur voor de gerechtelijke samenwerking bepaalde concessies doet om één van de andere dossiers te deblokkeren en een algemeen akkoord te bereiken.

Initiatieven van het Griekse voorzitterschap

Op het gebied van het materiële strafrecht deed het Griekse voorzitterschap twee voorstellen.

Het eerste voorstel betreft een kaderbesluit inzake de toepassing van het 'ne bis in idem'-beginsel. Het doel van dit voorstel is om te komen tot een harmonisatie van de regels en de definities in verband met de toepassing van het 'ne bis in idem'-beginsel in de verschillende Lidstaten.

Het andere initiatief van Griekenland heeft betrekking op de bestrijding van de handel in menselijke organen en weefsels en strekt ertoe om gezamenlijke delictomschrijvingen en straffen voor misdrijven op het gebied van de handel in organen en weefsels te voorzien.

De onderhandelingen over beide voorstellen bevinden zich nog in de beginfase en zullen door het toekomstige Italiaanse voorzitterschap worden voortgezet.

Mathieu VAN RAVENSTEIN,
*adjunct-adviseur dienst Europese coördinatie –
FOD Justitie*

B. BELGIË

Wet 13 maart 2003 tot invoeging van een artikel 10, 6° in de Wet van 17 april 1878 houdende de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (B.S. 19 mei 2003, eerste uitgave)

De Wet van 13 maart 2003 vervolledigt de implementatie van het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme (Straatsburg, 27 januari 1977) door het Belgisch strafmachtsrecht uit te breiden tot feiten – m.i.v. de poging daartoe en de deelneming daaraan – strafbaar naar artikel 2 van dit instrument en gepleegd op het grondgebied van een verdragspartij. Het betreft ernstige misdaden tegen het leven, de individuele vrijheid of de fysieke integriteit van personen, alsook ernstige daden van geweld tegen goederen die mede personen in gevaar brengen, die niet opgenomen zijn in artikel 1. De nieuwe wet verleent bevoegdheid aan de Belgische rechterlijke autoriteiten om er kennis van te nemen, op voorwaarde dat de vermoedelijke dader in België – ook toevallig – aangetroffen wordt en hij aan de territoriaal bevoegde partij niet wordt uitgeleverd. De redenen die ten grondslag liggen aan de weigering uit te leveren worden door de wet zelf limitatief bepaald door verwijzing naar artikel 2 (exceptie van het politiek delict), 5 (discriminatieclausule) en 11 (regime van de doodstraf) van het Europees Uitleveringsverdrag, alsook naar het Belgisch voorbehoud bij artikel 1 van hetzelfde Verdrag (hardheidsclausule).

De Memorie van Toelichting preciseert dat het nieuwe artikel geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het Openbaar ministerie om de opportuniteit van de vervolgingen te beoordelen (*Parl. St. Kamer 2000-2001, nr. 1179/001*). Toch leek de uitzonderlijke extraterritoriale bevoegdheidsuitbreiding die de wet verwezenlijkt een reden voor de regering om in artikel 3 van het wetsontwerp te stellen dat ze enkel zal gelden voor feiten gepleegd na 29 mei 2003, datum van inwerkingtreding. Hierdoor worden doctrinale en jurisprudentiële controverses over de terugwerkende kracht ervan vermeden in volle eerbiediging van het legaliteitsbeginsel.

Wet van 23 april 2003 tot wijziging van de Wet van 16 juni 1993 betreffende de bestraffing van ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht en van artikel 144ter van het Gerechtelijk Wetboek (B.S. 7 mei 2003)

De recentste perikelen van de vigerende Belgische genocidewetgeving worden door G. VERMEULEN in het editoriaal van onderhavig num-